

θα του επιτεθούν φαντάσματα. Το να του πεις ότι είναι παρανοϊκός και ότι τα φαντάσματα δεν υπάρχουν δεν πρόκειται να τον βοηθήσει. Θα τον κάνει απλά να αισθανθεί ακόμη περισσότερο μόνος και φοβισμένος. Αντίθετα, είναι πολύ πιθανό να βοηθήσεις αυτόν τον άνθρωπο με το να αποδεχτείς ότι η πραγματικότητά του είναι αληθινή όσον αφορά τον ίδιο, να προσπαθήσεις να καταλάβεις πώς νιώθει και να δουλέψεις μαζί του προσπαθώντας να βρείτε τρόπους αντιμετώπισης της εμπειρίας (για παράδειγμα αναζητώντας σε βιβλία τρόπους προστασίας από τα φαντάσματα).

Ποιο θα ήταν ένα καλό πρώτο βήμα για κάποιον που θέλει να μάθει κι άλλους τρόπους αντιμετώπισης των δυσάρεστων ή ασυνήθιστων τρόπων σκέψης;

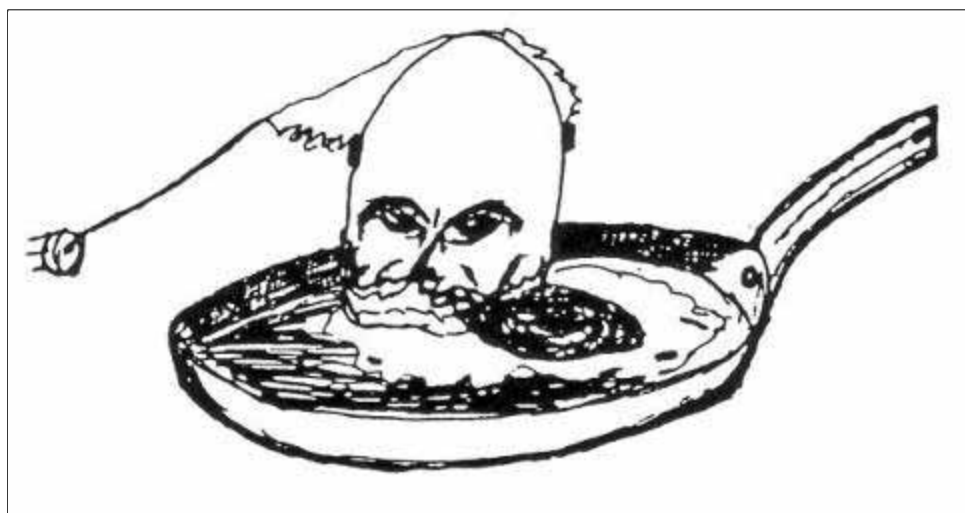
Θα του πρότεινα να διαβάσει το βιβλίο μου «Πέρα από τις αισθήσεις: Εναλλακτικοί Τρόποι Εργασίας με τις Παιραιοσθήσεις, τις Έμμονες Ιδέες και τις Ασυνήθιστες Εμπειρίες». Το βιβλίο μπορεί να το κατεβάσει δωρεάν από το <http://www.peter-lehmann-publishing.com/index.htm>

Παρουσίαση Βιβλίου: «Οι Γιατροί της Απάτης: Τι δε θέλουν να γνωρίζετε για τη θεραπεία με ηλεκτροσόκ»

Linda Andre, Rutgers University Press, 2009

Τιμή 20,99 €

ISBN 978-0-8135-4441-0



Η φωτογραφία είναι από το αρχείο του Peter Lehmann, Βερολίνου

ψεις: ιατρική, επιστημονική, νομική, κοινωνική, ηθική. Είναι διεξοδικά μελετημένο, σχολαστικά τεκμηριωμένο και το συνολικό επίπεδο του γνωστικού περιεχομένου του – συγκεκριμένα το γεγονός ότι στηρίζεται σε πρωτογενείς και όχι δευτερογενείς πηγές – είναι ανώτερο κάθε υπάρχοντος βιβλίου γραμμένου από ειδικούς (οι οποίοι χρησιμοποιούν και προωθούν αυτήν τη μέθοδο που θεωρείται από πολλούς μορφή νομιμοποιημένης βίας).

Εστιάζοντας στη συλλογική ιστορία των απλών καθημερινών ανθρώπων – κυρίως γυναικών – που έχουν υποστεί ηλεκτροσόκ, αντί για τις διακηρύξεις των αντρών που έχουν κάνει καριέρες χορηγώντας και υποστηρίζοντας το ηλεκτροσόκ, το βιβλίο ανατρέπει τις παραδοσιακές απόψεις για το τι είναι η ιστορία και ποιος την φτιάχνει τελικά. Η συγγραφέας δε βγάζει τον εαυτό της έξω από την ιστορία ως υποτιθέμενα αντικειμενική παρατηρήτρια, αλλά μας λέει ότι γράφει μέσα από την εμπειρία που είχε βιώσει η ίδια από πρώτο χέρι ως δημιουργός αυτής της ιστορίας. Το αποτέλεσμα είναι ένα βιβλίο που η αμεσότητά του σε καθηλώνει και που διαβάζεται σε πολλά σημεία σαν αστυνομικό μυθιστόρημα.

Ο αναγνώστης καταλήγει στο συμπέρασμα της συγγραφέως, το οποίο διαμορφώνεται λογικά μέσα από τα αποδεικτικά στοιχεία εφτά δεκαετιών που παρουσιάζονται στο βιβλίο της: μόνο η κατάργηση του ηλεκτροσόκ μπορεί να προστατέψει τους ασθενείς από σοβαρές και μόνιμες εγκεφαλικές βλάβες.

Το βιβλίο αυτό θα έπρεπε να είναι υποχρεωτικό ανάγνωσμα για δικαστές, δικηγόρους, συγγενείς και επαγγελματίες ψυχικής υγείας. Λόγω του ύφους του, του ότι είναι ευανάγνωστο, ακόμη και του πνεύματος που κάνει σε κάποια σημεία, θα είναι ενδιαφέρον και για το γενικό αναγνωστικό κοινό. Αφορά ιδιαίτερα τους ευρωπαίους αναγνώστες καθώς το

Η Linda Andre είναι μια επιζούσα του ηλεκτροσόκ που έχει περάσει τα τελευταία 30 χρόνια της ζωής της προσπαθώντας να ξεπεράσει τις εμπειρίες της από το ηλεκτροσόκ. Το βιβλίο της είναι συναρπαστικό, ουσιώδες, και ξεχωριστό από πολλές απόψεις. Δημοσιευμένο πάνω από τρεις δεκαετίες μετά από το βιβλίο του Leonard Roy Frank *Η ιστορία του Ηλεκτροσόκ*, είναι το πρώτο βιβλίο στην αγγλική γλώσσα γραμμένο από μια επιζούσα του ηλεκτροσόκ, το οποίο εμπεριέχει τη φωνή και την οπτική των επιζώντων. Εξετάζει το ηλεκτροσόκ (αλλιώς γνωστό και ως ηλεκτροσπασμωδική θεραπεία ή ECT) από **πολλαπλές από-**

2004 το Ευρωπαϊκό συμβούλιο αποδέχτηκε μια εισήγηση στην οποία αποκαλείται «ηθική» η χορήγηση του υποχρεωτικού ηλεκτροσόκ (βλ. «Εισήγηση της Υπουργικής Επιτροπής προς τα κράτη μέλη για τη διασφάλιση της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των ανθρώπων που υποφέρουν από ψυχικές διαταραχές, με έμφαση σε όσους υποχρεώνονται σε θεραπεία παρά τη θέλησή τους»). Το πρόσφατο σκάνδαλο για τη συνεχιζόμενη χρήση του υποχρεωτικού ηλεκτροσόκ σε μια κοινωνία που αυτοχαρακτηρίζεται ανθρώπινη μας δείχνει πόσο επίκαιρο είναι το βιβλίο της Linda Andre.

Peter Lehmann

Καλλιτεχνικό Προφίλ: Η βρετανίδα ποιήτρια-επιζούσα Carol Batton



Η ποιήτρια Carol Batton, που έχει ως έδρα το Μάντσεστερ, είναι ένας άνθρωπος ξεχωριστός. Δίνοντας τακτικές και περιζήτητες παραστάσεις σε εκδηλώσεις εντός και εκτός πόλεως, η Carol επίσης διανέμει αντίγραφα των ποιημάτων της σε όποιον θα ήθελε να τα διαβάσει. Υπολογίζει ότι μπορεί και να έχει χαρίσει μέχρι τώρα πενήντα χιλιάδες σελίδες με ποιήματα.

Η Carol, που περιγράφεται από πολλούς ως «ποιητρια του κινήματος των επιζώντων», γράφει με εξαιρετικό σθένος και ευστροφία για θέματα όπως η αποτυχία και ο παραλογισμός του κυρίαρχου συστήματος ψυχικής υγείας. Είναι σπάνιο να συναντήσει κανείς μια ποιητική φωνή τόσο κοφτερή, αστεία και προσιτή. Η αποστολή της, όπως λέει η ίδια, είναι «να αποκαλύψει ότι η ψυχιατρική είναι κάτι κακό ☒ να κάνει τα ποιήματα της και να προχωρήσει με τη ζωή της με κάποιον τρόπο».

20

Carol Batton,
επιζούσα βραβευμένη ποιήτρια

Drug trials

Don't believe anyone who
is not kind to animals.

Δοκιμές φαρμάκων

Μην πιστεύεις ποτέ κάποιον που
δεν είναι καλός με τα ζώα.

One side effect...

It's only got one side effect
You really must give it a try
It's only got one side effect
It makes you want to die

Μία παρενέργεια...

Έχει μόνο μια παρενέργεια
Πρέπει πραγματικά να το δοκιμάσεις
Έχει μόνο μια παρενέργεια
Σε κάνει να θέλεις να πεθάνεις

Η πρώτη συλλογή ποιημάτων της Carol Batton «Ο Τρόμος της Σελίδας» ("Page Fright") κυκλοφορεί από τον εκδοτικό οίκο The Bad Press. Η ανατύπωση των παραπάνω ποιημάτων έγινε με την ευγενική άδεια του εκδότη.

Another «The Pills» Poem

I say it makes me miserable,
She says, "That cannot be"
I say that I am certain,
(but so is she)
She says "So say the drug firms,
And they have done research"
I say "They make the profit."
She says I am psychotic,
She says that I can't know these things
And cannot be believed.

She says I'm being awkward, and should take more of these

Ακόμη ένα «Τα Χάπια» Ποίημα

Εγώ λέω ότι με κάνει δυστυχισμένη,
Αυτή λέει, «Αυτό δε γίνεται»
Εγώ λέω ότι είμαι σίγουρη,
(αλλά το ίδιο είναι κι αυτή)
Αυτή λέει «Έτσι λένε οι εταιρίες φαρμάκων,
Και έχουν κάνει έρευνες»
Εγώ λέω «Αυτοί βγάζουν το κέρδος».
Αυτή λέει εγώ είμαι ψυχωτική,
Αυτή λέει ότι εγώ δεν μπορώ να ξέρω από αυτά τα πράγματα
Και δεν μπορώ να γίνω πιστευτή.
Αυτή λέει ότι φέρομαι παράξενα, και πρέπει να πάρω κι άλλα από αυτά.